

Anliggende, saa skulde det ikke komme frem her; thi vi have her kun med særlige Anliggender at bestille; foreligger der paa den anden Side her et særligt Anliggende, saa har Ingen at træde imellem og sige, at Andre end Kongen og vi ere den lovgivende Magt, og at Noget er udelukket fra vor Undersøgelse. Sa, jeg gaaer videre og siger, at den væsentligste Ting, vi have at undersøge her, og hvortil vi have den fulde Berettigelse, er, om noget Ulovligt bringes ind, som paathuges os. Det, som Formanden har at gjøre, som Rigsdagens Formand, er, at opretholde vor lovlige Ret; dertil er han valgt, og det er hans Samvittighedsfag at gjøre det; han har ikke noget andet Trin — noget Trin udenfor Salen — at stille sig paa, og navnlig har han ikke at stille sig paa det Standpunkt at hævde Andres Berettigelse, som maaskee uigjerne eller unødigt ville høre, hvad her foregaaer. Han har derimod her at staae som vor Censur og vor Mænd og at staae os den Ret, vi have ifølge vor Grundlov. Dersom jeg havde nogen Tanke om, at nogen anden Forsamling indenfor Kongerigets Grændser havde givet sig af med ikke alene at behandle denne Sag — thi det kan gjøres efter Kongens Fordring — men at deeltage i at give Lov om en Grundlov, som skal gjælde her i Kongeriget alene, — dersom jeg tillod mig at tvivle om, at dette var lovligt, saa er det ikke alene min Berettigelse, men ogsaa min Pligt, som ligger i min Ed som Rigsdagsmand, at gjøre Indsigelse derimod og haandhæve Rigsdagens Ret til, i Förening med Kongen alene, at afgjøre, hvad der indenfor Kongerigets Grændser skal bestaae. Jeg spørger ikke, om der bestaaer en Forsatning for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, thi Formanden veed ligesaa godt som jeg, at netop en saadan Grundlov bestaaer, og ingen anden, men det, hvorom der er Spørgsmaal, er, hvad den giver Ret til. Hvad enten denne Forsatning gjælder for et Fælleskab, eller man vil holde fast paa den Drøm, at den kan bestaae, hvor der intet Fælleskab er, og altsaa gjælde for Kongeriget alene, saa bestaaer den parallelt løbende med de særlige Anliggendes Forsatning. Enhver af disse Forsatninger har sin Grændse, men disse Grændser ere netop

ubundne saaledes, at de aldrig skulde kunne løbe sammen; Sikkerheden for Landsdelenes Anliggendes Behandling af Rigsdagen maatte ikke kunne blive krænket ved noget Indgreb fra Fælleskabets Side. Denne Parallelitet mellem de 2 Forsatninger eksisterer fra deres Oprindelse, og ingen Lov har i mindste Maade svækket den; men just i denne Parallelitet ligger den constitutionelle Umulighed af det, vi for Diebliftet gjøre, thi Rigsraadet har med al sin Ret dog ikke Ret til at behandle Kongeriget Danmarks Grundlov. De Mini- stre, der forelagde det foreliggende Grundlovsforslag, gjorde opmærksom paa, at det ikke var deres Hensigt at røre ved Capitel VIII af Kongerigets Forsatning, men det, at de sagde, at det ikke var deres Hensigt, beviste tillige, at det kunde have været deres Hensigt; naar de forelægge Forsatningen for en Forsamling, som er berettiget til at stille Endringsforslag dertil, saa ligger deri, at den ogsaa kunde gjøre Endringer deri, men Hans Majestet Kongens Rescript af 29de August forbyder dette, og der har altsaa været forelagt i Rigsraadet Forslag om at gjøre Forandringer i det, som der i 1855 er givet de helligste Forsikringer om ikke skulde kunne røres ved som et Fællesanliggende. Der har altsaa foreligget den Forsamling, der er kommen tilstede efter den saakaldte Fællesforsatning, Afgjørelse af Sager, som det var constitutionelt forbudt at forelægge den, og i dette Dieblift, hvor vi ere berettigede til at stille Endringsforslag til Forsatningsloven, foreligger der Gjenstande, som ved § 6 af Indskrænkingsloven ere udelukkede fra de særlige Anliggender. Vi sidde her alene som Rigsdag for de særlige Anliggender, og det maae vi høre hver Dag, men desuagtet foreligger der os en Lov, med Hensyn til hvilken vi ere berettigede til at stille Endringsforslag til hver enkelt Paragraph. Man misbruger vel Stillingen ligeoverfor os, og hindrer os fra at gjøre det, men vi ere dog som sagt berettigede til at stille Endringsforslag til de foreliggende Paragrapher, og blandt disse findes der saadanne, som vi først kunne give os af med, naar en grundlovmæssig Bestemmelse har givet os Ret dertil, eller naar vi ere komne til — og dette tror jeg kunde